

DEMÀ
Josep Ramoneda

Salvador Cardús

Tornem a posar el gran angular

El combat per imposar una interpretació de la situació d'atzucac en què es troba el sobiranisme, dos mesos després d'haver malguanyat les eleccions del 27-S, viu el seu moment més intens. Es busquen culpables, s'assenyalen traïdors, s'amenaça amb desercions. S'apel·la al fat de la Història per anunciar el fracàs. Entretant, ens hem quedat sense autogovern i l'adversari ja no riu per sota el nas sinó que ho fa obertament. En aquestes circumstàncies, vull compartir les meves raons per a la serenitat i, si escau, l'esperança.

PRIMERA. Seria una reculada gravíssima per al camí de la independència que les dificultats d'acord per fer govern es convertissin en pretext per desacreditar la política i els polítics. Hem estat els electors els qui hem definit una situació endimoniada, gairebé irresoluble. Possiblement, els somriures de la revolució sobiranista havien fet perdre de vista els dolors de part que, tard o d'hora, havien d'arribar.

SEGONA. La CUP mai no ha enganyat sobre les seves prioritats i intencions, i si una lògica política és previsible, en contra del tòpic, és la seva. La irritació que alguns senten és proporcional a la condescendència amb què els van tractar en campanya. L'única crítica que sóc capaç de fer-los és que es queixin de ser pressionats, ells que són els experts absoluts de la pressió. Si: és empenyador haver de prendre's la pròpia medicina.

TERCERA. No m'és plaent haver-ho de dir, però qui té el problema és Junts pel Sí. A un matrimoni forçat, de conveniència, després no li demanis enamoraments. No tots els seus votants estimen prou Mas. Tampoc Romeva o Junqueras. Una posició massa feble, i amb deslleialtats, per fer-se forts en una negociació tan difícil.

QUARTA. No tinc gens clar que un mal acord de mínims sigui millor que un desacord clar i net. No serveix de res simular un acord agafat amb pinces –em ve a la memòria el del 30 de setembre del 2005 per l'Estatut– perquè l'endemà no sigui prou consistent per encarar el gran desafiament. Un bon desacord avui, franc i transparent, pot il·luminar millor el vot futur.

CINQUENA. CDC s'ha anticipat a anunciar que es dissol, i que promourà un nou partit. El nou país necessitarà noves eines, perquè les actuals –totes– estan esmussades i acabaran pitjor. La pregunta és si això es pot fer millor des de la presidència del darrer govern autonòmic o des d'una posició més retirada i sense tanta pressió.

FRANCESC MELCION

.....
Si no sabem plantar cara a les dificultats internes, com afrontarem les externes?

SISENA. Unes noves eleccions el març vinent poden fer mandra, però serien com una segona volta del 27-S, un cop aclarides les posicions dels sobiranistes i les expectatives de negociació amb Espanya després del 20-D. Una de les conseqüències de l'alta intensitat política del moment és que els ciutadans votem fent càlculs tàctics com si fóssim polítics, i no amb una mirada estratègica que deixi la tàctica per als professionals. Al març calcularem millor.

ISETENA. És necessari restablir la confiança en un horitzó polític possible però d'una enorme dificultat. Si fos cert que la gent ens apuntem i desapuntem de l'ambició de la independència amb tanta facilitat, valdria més deixar-ho córrer. Si no sabem plantar cara a les dificultats internes amb perseverança i obstinació, amb quin urc i fortaleza afrontarem les externes? És necessari tornar a observar el futur amb el gran angular i no amb el teleobjectiu. La pressa a posar les urnes –exigida per la impaciència de la societat civil organitzada– s'explica més per l'entusiasme que per una bona anàlisi d'on era el procés. Som-hi: treball constructiu serè; ampliació de la base social definint amb valentia el futur possible, i tenir clar que l'única ruptura legítima vindrà amb la convocatòria d'un referèndum i no amb fanfarronades ridícules.